

CURIERUL ADVENTIST

Tânase Valita

Anul XXXII Nr. 11

NOIEMBRIE 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Modelul nostru

Domnul Hristos veni pe lume, ca să arate că, primind puterea de sus, omul poate trăi o viață nepătată. Cu neobosită răbdare și cu iubitoare ajutorință, El întâmpina pe oameni în nevoile lor. Prin gingașa atingere a harului Său, El gonia din suflet meliniștea și îndoiiala, prefăcînd dușmănia în iubire și necredința în încredere.

Domnul Hristos nu făcea deosebire de nație, de rang sau de credință. Cărturarii și Fariseii doreau să facă din darurile cerului numai o întrebuințare locală și națională, excluzînd de la bucurarea de ele pe ceilalți ai familiei lui Dumnezeu din lumea aceasta. Dar Domnul veni să dărîme orice zid de despărțire. El veni să arate că darurile harului și ale iubirii Sale sînt tot atât de nelimitate ca și aerul, ca lumina sau ca picăturile de ploaie, care înviorează pămîntul.

Viața Domnului Hristos întemeia o religie fără caste, o religie în care Iudeu și păgîn, liber și rob, toți sînt legați în frăție comună și egali înaintea lui Dumnezeu. Niciun considerent politic nu influența mișcările Sale. El nu făcea deosebire între vecini și străini, între prieteni și dușmani. Ceea ce mișca inima Sa, era sufletul însetat după apa vieții.

El nu trecea cu vederea nici o ființă omenească, ci căuta să dea fiecărui suflet doctoria vindecătoare. Ori

în ce fel de cerc S-ar fi găsit, dădea tuturor învățătura cea potrivită timpului și împrejurărilor. El căuta să însușească nădejde chiar celor mai înapoiți și nepromițători, dîndu-le asigurarea că pot ajunge fără cusur și nevinovați, cu caracter prin care să se arate ca adevărați copii ai lui Dumnezeu.

Adesea întîlnea oameni căzuți sub stăpînirea Satanei și ne mai avînd puterea de a scăpa din cursele sale. Unui asemenea om descurajat, bolnav, ispitit sau căzut Domnul îi vorbea cuvinte de cea mai gingașă milă, așa cum era nevoie și cum puteau fi înțelese. Găsea pe alții în continuă luptă cu dușmanul sufletelor omenești. Pe aceștia îi încuraja să stăruiască, asigurîndu-i că vor învinge; căci îngeri de la Dumnezeu sînt alături de ei și le vor da biruință.

La masă cu vameșii stătea ca oaspete onorat, arătînd, prin simpatia și prin amabilitatea Sa socială, că recunoștea demnitatea ființei omenești; iar oamenii doreau să ajungă vrednici de încrederea Sa. Asupra inimilor lor însetate cuvintele Sale cădeau cu putere binecuvîntată și dătătoare de viață. Noi impulsuri se trezeau într-înșii, și acestor proscrisi ai societății li se deschidea posibilitatea începerii unei vieți mai bune.

E. G. WHITE

Urmărind firul istoriei găsim că Statul român a avut în decursul veacurilor strânse legături de prietenie constructivă cu statul răsăritean al marelui popor rus. Pe tărâm cultural și religios, ca și pe alte tărâmuri poporul român a avut privilegiul de a primi pe calea aceasta un sprijin neprecupețit.

Nume mari ale trecutului; ca Ivan al III, cneazul Moscovei, țarul Fedor, țarul Petru I și alții săriră în ajutorul lui Ștefan cel Mare, al lui Mihai Viteazul, al lui Constantin Brîncoveanu, al lui Dimitrie Cantemir și altor domnitori români, dînd sprijin puternic spre a scutura jugul otoman.

Unirea țărilor românești, independența ca Stat, și încă altele mari ale istoriei românești sînt strîns legate de prietenia dovedită de Rusia.

Iar anul 1944 veni cu ziua de 23 August să afirme din nou aceea ce istoria anilor dovedise, că prietenia cu marea noastră vecină dela răsărit este constructivă.

De altfel și pe cetățenii Adventiști din România îi leagă amintiri istorice de poporul rus.

Ziua de 23 August legă din nou firul vechii prietenii, prietenie ce se dovede de mare însemnătate. Pe lîngă altele multe, ea a însemnat pentru aceia din oamenii religiei care pînă atunci stătuse în temnițe întunecoase și zăvorite, libertate de închinare după crezul lor. Aceștia, cari pînă atunci, priviseră cu durere cum casele lor de închinare erau în batjocură transformate în săli de dans, teatre de păpuși, ateliere și cîte altele, începînd cu această zi, datorită ajutorului prietenesc dat Țării noastre de

Uniunea Sovietică, puteam să vă și ei pe Dumnezeu în deplină libertate.

Eliberarea țării de sub jugul fascist de către Armata Sovietică a deschis calea spre o dezvoltare prosperă a economiei noastre. Ajutorul simțitor al Uniunii Sovietice înlesnește astăzi transformarea rapidă a țării noastre.

Numeroși fii ai poporului nostru, își fac studiile în marile centre culturale sovietice. Noi toți folosim din plin bogata literatură sovietică.

În marile foruri internaționale, diplomația Uniunii Sovietice susține interesele Republicii Populare Romîne. Ceea ce face ca poporul rus și poporul român să se găsească și mai departe într-o strînsă legătură de prietenie este și felul lor comun. Amîndouă aceste popoare sînt animate de o singură dorință de pace. Deaceia poporul sovietic și poporul român colaborează astăzi strîns în lupta pentru apărarea păcii.

Fie ca năzuințele spre pace ale poporului sovietic și ale poporului român să fie încununate cu deplin succes.

Fie ca bunul Dumnezeu să creeze un climat prielnic înțelegerii dintre popoare, pentru ca acest climat să ducă pînă în cele din urmă la stringerea relațiilor de prietenie dintre toate națiunile lumii și la înlăptuirea dorinței exprimate de oastea îngerească pe cîmpiile Betreemului cu ocazia nașterii Domnului Isus Hristos: „Pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Luca 2, 14.

V. FLORESCU

Curățenie

Curățirea cu multă grijă este un lucru de mare importanță atît pentru sănătatea corporală, cît și pentru cea mintală. Necurățeniile sînt date afară neconținut din corp prin piele. Pori în număr de milioane sînt repede îmbăcșiți, dacă nu sînt curățiți prin îmbăiere cît mai des și necurățeniile cari trebuie să iasă prin piele ajung o sarcină în plus pentru celelalte organe de curățire.

Cea mai mare parte dintre oameni ar folosi mult dacă în fiecare zi, dimineața și seara ar face o baie rece sau călduță. În loc de a-i predispune mai mult pentru răceală, o baie, dacă e bine făcută, dă puteri împotriva frigului, deoarece îmbunătățește circulația sîngelui, sîngele este adus la suprafață, și circulația lui e mai ușoară. Mușchii ajung să fie mai ageri, mintea mai vioaie. Baia liniștește nervii. Îmbăierea ajută intestinelor și ficatului, dîndu-le sănătate și energie, și îmbunătățește mistuirea.

E de mare însemnătate și curățenia îmbrăcăminții. Hainele pe cari le purtăm absorb resturile cari ies prin pori; dacă nu sînt schimbate și spălate des, murdăriile vor fi din nou absorbite de corp.

Orîce fel de necurățenie aduce cu sine boala. Prin ascunzișurile întunecoase, prin resturile ce putrezesc, prin umezeală, prin noroaie și băltoace, abundă germenii dă-tători de moarte. În apropiere de casă nu trebuie să fie îngăduite rămășițe de zarzavaturi sau grămezi de frunze cari putrezesc și otrăvesc aerul. În casă nu trebuie să fie îngăduit nimic necurat sau în stare de putrezire. În tîrguri și orașe socotite desăvîrșit de sănătoase, multe epidemii de friguri s-au dovedit că sînt urmarea lucrurilor în stare de putrezire din jurul casei vreunui gospodar nepăsător.

Curățenie desăvîrșită, lumină îmbelșugată dela soare, grijă neîncetată cu privire la starea sănătoasă în toate amănuntele vieții casnice, sînt de cea mai mare însemnătate pentru a fi feriți de boli și pentru ca toți cei ce locuiesc în casă să fie voioși și viguroși.

E. G. WHITE

Studii biblice

EXISTENȚA CONTINUA A DARULUI PROFETIEI

1. Prin ce mijloace a descoperit Dumnezeu voința Sa după căderea în păcat? Gen. 14, 18; 16, 7; 20, 7 pr. p. Exod 3, 16; Exod 24, 13.

Înțelegem din cele cetite, că în vechime, Dumnezeu a folosit ca unelte ale Sale: pe preoți, îngeri, profeți, bătrâni și alți slujitori sfinți ai Săi. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu S-a folosit de unelte omenești, pentru a descoperi adevărurile cerești și binecuvântările Sale. El S-a servit de unelte omenești fie ca mijloace prin care să-și descopere Solia, fie ca scriitori ai cărților sfinte, ori chiar ca reprezentanți ai Săi în lucrările privitoare la mântuire.

2. Care a fost unul dintre primii proroci amintiți în Sfânta Scriptură? Iuda 14.

3. Cu ce ocazie a prorocit Iacob? Gen. 49, 1. 28 u. p.

„Toți fiii lui Iacob s-au strâns în cele din urmă în jurul patului lui de moarte. Adeșea și încă foarte îngrijorat el se gândise la viitorul lor, și căutase să-și zugrăvească viitorul diferitelor seminții. Acum când copiii săi așteptau să primească ultima lui binecuvântare, Spiritul inspirației veni asupra lui, și i se desfășură înaintea ochilor în viziune profetică viitorul urmașilor săi“.

4. Care au fost în vechiul Israel unii din bărbații aleși ca proroci ai lui Dumnezeu? Moise (Deut. 18, 15) Ilie, (1 Regi 18, 36); Elisei (2 Regi 6, 12); Isaia (2 Regi 20, 1); Ieremia (Ier. 29, 1); Daniel (Mat. 24, 15).

„Din cele mai vechi timpuri, profeții fură recunoscuți ca învățători trimiși de Dumnezeu. În înțelesul cel mai adânc al cuvântului, profetul era un bărbat care vorbea fiind inspirat direct și oare făcea cunoscut soliile, pe care le primea de la Dumnezeu. Dar acest nume se mai dădea și acelor care nefiind așa direct inspirați, erau chemați de Dumnezeu să îndrumeze pe credincioși în lucrurile și căile lui Dumnezeu“.

5. Prin ce cuvinte mărturisește Scriptura Noului Testament că Dumnezeu S-a descoperit în timpul Vechiului Testament prin proroci? Rom. 1, 2; Fapte 3, 18; Ebrei 1, 1.

6. Cum s-a manifestat acest dar în zilele apostolilor? Efes. 4, 11; Fapte 13, 1; 15, 32; 21. 10. 11.

„Când va veni Mingietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...“ (Ioan 16, 13).

7. Care simbol al Bisericii lui Dumnezeu ne ajută să înțelegem însemnătatea diferitelor daruri? 1 Cor. 12, 12. 27.

„Corpul este alcătuit din diferite mădulare, și un mădular nu poate îndeplini exact aceeași lucrare pe care o îndeplinește un alt mădular. Ochii sunt făcuți pentru a vedea cu ei și cu niciun chip ei nu pot lua asupra lor lucrarea urechilor, pentru că ei nu pot să audă; precum nici urechile nu pot lua locul gurii, sau gura locul nasului. Totuși, toate aceste organe sînt necesare pentru desăvîrșirea întregului și ele conlucrează în cea mai frumoasă armonie“.

8. Care sfat dat prin Iosafat, cu veacuri în urmă, poate fi recomandat și Bisericii de astăzi? 2 Cron. 20, 20.

„Greșelile pe care le fac preinșii creștini sînt scrise spre învățătura acelor care înclină să cadă în aceleași ispite. Experiențele pe care le face unul, pot servi ca far luminos spre a avertiza pe alții despre stîncile cele periculoase“.

DARUL PROFETIEI

1. Cum sînt împărțite darurile Duhului? 1. Cor. 12, 7. 8. 11.

Toți credincioșii se pot bucura de „comuniunea Duhului“; noi putem păstra „unirea Duhului, prin legătura păcii“ (Efes. 4, 3). Darurile aparțin însă lui Dumnezeu.

Noi nu ne putem apuca să le împărțim. Aceasta este o prerogativă a lui Dumnezeu. El „dă fiecăruia în parte, cum voiește“.

2. Cum a fost întipărit acest adevăr în inima credincioșilor în timpurile Vechiului Testament? Neem. 9, 30 pr. p.

3. Cine a vorbit prin profeți atât în zilele Vechiului cât și ale Noului Testament? 1 Petru 1, 10. 11.

Cuvintele acestea trebuie înțelese literal — Isus Hristos era în profeți și ei au fost inspirați de El. Fiul lui Dumnezeu a dat primilor noștri părinți făgăduința mîntuirii. El a fost Acela care S-a descoperit patriarhilor. El a fost Acela care a dat lui Moise Legea scrisă pe două table de piatră... Este vocea lui Hristos, care ne vorbește în întreg Vechiul Testament. „Căci mărturia lui Isus este Duhul prorociei“.

4. Sub ce nume este amintit darul prorociei în Sfânta Scriptură? Apoc. 19, 10.

5. Prin cine a descoperit Duhul Sfînt darul prorociei? 2 Petru 1, 21.

Cuvîntul „anthropos“ în limba greacă este un nume comun prin care se înțelege atât bărbați cât și femei. De obicei la această slujbă erau chemați mai mult bărbații decît femeile. De aceea găsim că atunci cînd Scriptura se referă la un profet, vorbește despre „omul lui Dumnezeu“.

6. Care au fost totuși unele din femeile cărora Dumnezeu le-a dăruit darul profeției? Exod 15, 20; Jud. 4, 4; Luca 2, 36 pr. p.

7. Cui i s-a cerut sfatul, pe timpul lui Iosia, cu privire la Cartea Legii? 2 Regi 22, 14 pr. p.

Aici împrejurările erau cu totul deosebite. Cu siguranță că în acel timp profet al lui Israel era Ieremia; el locuia însă, probabil, la Anatot și nu putea fi întrebare așa de ușor pentru sfat. Zefania a prorocit deasemenea în acest timp, dar, se pare, că încă nu începuse. Hilchia era mare preot, și buzele preotului trebuia să păstreze învățătura. Safan era un cărturar și trebuia să i se fi încredințat lucruri sfinte pentru ca, în general, să fie destoinic pentru slujba sa; și cu toate acestea a fost întrebare pentru sfat cu privire la însemnătatea Cărții Legii, Hulda, o prorociță, care ne este cunoscută numai datorită acestei întîmplări. Taina lui Dumnezeu nu se găsea nici la Hilchia, marele preot, nici la Safan, cărturarul sau la vreun alt slujbaș al regelui ori al templului...

8. Ce dovadă avem că o parte a lucrării prorocilor consta și în a muștra spre pocăință și spre păzirea legii lui Dumnezeu? Ezech. 14. 6.

Prin prorocii Săi, Dumnezeu a trimis către Israel alesul popor din vechime, repetate solii de avertizare, pe care mai ales cele zece seminții ale lui le-au nescotit și le-au lepădat. Dar în seminția lui Iuda erau totuși unii care au rămas credincioși față de Dumnezeu; către aceștia și-au îndreptat prorocii soliile lor. Iată cum îi îndeamnă Isaia: „Întoarceți-vă, copii ai lui Israel, la Acela de la care voi v-ați îndepărtat atât de mult“, sau cum strigă Mica, plin de încredere: „Eu însă doresc să privesc spre Domnul și să aștept mîntuirea Dumnezeului meu; Dumnezeul meu mă va auzi“.

MARTURIA LUI ISUS — SPIRITUL PROFETIEI

1. Care este una din caracteristicile bisericii lui Dumnezeu? Apoc. 12, 17 u. p.; 14, 12.

Este important de reținut faptul că la „păzirea poruncilor lui Dumnezeu, și la „credința lui Isus“ se mai adaugă și „mărturia lui Isus Hristos“.

2. Cum ar trebui să se comporte credincioșii față de voia lui Dumnezeu? Iov. 23, 5; Efes. 5, 17.

3. Cum este numită în Sfânta Scriptură „mărturia lui Isus”? 1 Cor. 1, 6.

4. Cum a fost dată Bisericii mărturia lui Isus și cu ce scop? Apoc. 1, 1. 2.

Glasul lui Dumnezeu s-a făcut auzit prin acei prooroci pe care Dumnezeu i-a ales pentru o lucrare deosebită și cărora le-a încredințat o solie deosebită. El i-a trimis pentru ca să aducă aminte oamenilor iarăși și iarăși aceleași cuvinte. El a pregătit pentru ei o solie pe care El a pus-o în gura lor îndemnându-i s-o facă cunoscut. El le-a dat asigurarea că Duhul Sfânt le va ajuta s-o prezinte în cuvinte potrivite.

5. Care cuvânt al Sfintei Scripturi ne descoperă în mod evident înțelesul expresiei: „mărturia lui Isus”? Apoc. 19, 10.

În acest verset avem o tîlmăcire divină a celor scrise aici. Dacă am întreba pe apostolul Ioan, ce înțelege prin această expresie, el ar răspunde fără îndoială: „Mărturia lui Isus este duhul proorociei”.

6. Ce ne este recomandat ca scut împotriva rătăcirii? Isaia 8, 20. pr. p.

Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvîntul Său. El ne-a vorbit prin mărturie pentru Comunitate. Noi sîntem chemați să urmăm regulile de purtare creștinească descoperită nouă prin Spiritul profeției.

7. Prin ce mijloc a condus și a păzit Dumnezeu pe poporul Israel din vechime? Osea 12, 13.

Ca o urmare a ascultării lor de Legea lui Dumnezeu, conștii lui Israel ar fi trebuit să prospere, în așa fel, încît să ajungă să fie priviți de celelalte popoare ca o adevărată minune... Isus Hristos le-a descoperit, prin Moise, voința lui Dumnezeu în forma cea mai lămurită și le-a explicat condițiile prosperității lor.

8. Ce îndemn și făgăduință făcută vechiului Israel, este un sfat bun și pentru biserica de astăzi? 2 Cron. 20, 20.

LEGATURA SPIRITULUI PROFETIEI CU BIBLIA

1. Ce mărturie este dată cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu ca măsură în ce privește învățătura și umblarea noastră? 2 Tim. 3, 16, 17; Fapte 17, 11.

2. Cum si-au dovedit creștinii credințioșii lor față de poruncile Cuvîntului lui Dumnezeu? Apoc. 12, 11.

Credințioșii din timpul reformățiunii au spus: „Deoarece numai învățătura care e în conformitate cu Cuvîntul lui Dumnezeu, poate fi sigură și pentru că Domnul interzice de a învăța alta... căci orice text al Sf. Scripturi trebuie să fie explicat prin alte texte mai clare dintr-însa și întru cît această Sfântă Carte este, în toate cele necesare creștinului, ușor de înțeles... sîntem hotărîți prin îndurarea lui Dumnezeu, să menținem numai predicarea curată a Cuvîntului Său”.

3. Ce mărturie au dat credințioșii începuturilor Bisericii adventiste de ziua a șaptea cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu și Spiritul Profeției?

Cuvîntul Bibliei: trebuie să stea pe primul plan și privirea bisericii trebuie să fie îndreptată asupra lui ca asupra unei reguli de umblare și a unui izvor de înțelepciune care ne învață și ne ajută să cunoaștem datorită în toate „faptele cele bune”.

4. În care părți recunoscute, chiar de Isus Hristos se împarte Sfânta Scriptură? Luca 24 44; Ioan 20, 30, 31.

Părțile Sf. Scripturi recunoscute și de Domnul Isus Hristos sînt:

„Legea lui Moise” (Pentateucul), „Proorocii”, „Psalmii” și „Noul Testament”. Toate la un loc ele formează Sfânta Scriptură așa cum o avem astăzi.

5. Ce dovadă avem în Sfânta Scriptură că între aceste cărți sfinte există o strînsă și armonioasă legătură? Luca 24, 27.

Isus Hristos a considerat cele trei părți ale Vechiului Testament ca un întreg. Cărțile Noului Testament sînt socotite tot ca „Scripturi” (2 Petru 3, 16). Să se observe accentul care se pune pe cuvîntul „celelalte” din acest text.

Fiecare descoperire poate fi socotită ca o continuare a celor de mai înainte. Spre pildă, proorocii au atras atenția asupra Legii lui Moise și, au dus mai departe solia

primită prin Moise. Aceeași lucrare face Noul cu întreg Vechiul Testament.

6. Scrierile căror prooroci n-au fost cuprinse în Scriptura Vechiului Testament? 2 Cron. 9, 29; 13, 22; 20, 34.

Dumnezeu a avut prooroci ai Săi care în trecut au adus poporului ales de pe vremuri solii, dar care în niciun fel n-au făcut parte din scrierile Sfintei Scripturi.

7. Cum vorbește Spiritul Profetic despre Biblie?

„Mărturiile nu sînt date pentru ca să coboare Cuvîntul lui Dumnezeu, ci pentru ca să-L înalțe și pentru ca să îndrepte atenția sufletelor spre Sf. Scriptură ca astfel adevărurile ei simple să poată fi înțelese de toți”. E. G. White.

8. Cum se exprimă Spiritul Profetic cu privire la inspirația Bibliei?

„Recomand Cuvîntul lui Dumnezeu ca fiind un îndreptar al credinței și a felului tău de umblare. Prin acest Cuvînt vom fi judecați. Dumnezeu a făgăduit prin acest Cuvînt că în zilele de apoi vor avea loc viziuni, nu ca o nouă regulă a credinței, ci spre mîngîierea credințioșilor Săi, și spre ajutorul acelor care s-au abătut dela adevărurile Bibliei”.

„Mărturiile Spiritului Său atrag atenția asupra Scripturii”. „Mărturiile nu vor să aducă o nouă lumină, ci ca să apropie inimile de adevărurile date de Dumnezeu care sînt deja descoperite.

„Cuvîntul lui Dumnezeu cuprinde o abundență de adevăruri fundamentale generale pentru formarea obiceiurilor bune în viață și mărturiile fie cu caracter general, sau personal sînt întocmite așa fel încît ele îndreaptă atenția în mod deosebit asupra acestor adevăruri fundamentale”. — E. G. White.

BISERICA ȘI PROOROCII

1. Ce avertizare a fost dată bisericii cu privire la proorocii mincinoși? Mat. 7, 15; 24, 11.

2. Spre a fi în armonie cu sfatul Domnului, cum trebuie să procedeze Biserica cu acei care susțin că au duhul profeției? 1 Ioan 4, 1.

„Noi trebuie să cercetăm duhurile cu acea piatră de încercare, care ne-a fost dată de Dumnezeu în Cuvîntul Său”.

3. Cum ne arată Scriptura că minunile nu sînt semnul adevăratului dar profetic? Deut. 13, 1-3; Mat. 24, 24.

4. Care exemplu ne dovedește, că un profet adevărat, nu face neapărat și minuni? Luca 7, 28; Ioan 10, 41.

5. Care sînt unele din caracteristicile unui adevărat prooroc? Deut. 13, 4; 1 Ioan 4, 2, 3. pr. p.; Isaia 8, 20 pr. p.; Mat. 7, 15-20.

Dovada cea mare a chemării ei (sora White) la slujbă divină s-a arătat prin aceea că prin lucrarea ei ea a împlinit proorocia divină: s-a arătat în Spiritul care a caracterizat activitatea ei în timpul multor ani; s-a arătat în armonia învățăturilor ei cu acelea ale Bibliei; s-a arătat în felul în care Dumnezeu a folosit-o ca unealtă în multe momente grele, pentru a salva biserica. Sa și în roadele care s-au cîștigat prin slujirea ei în toți anii vieții ei pămîntești și care încă se mai simt ca urmare a lucrării ei.

6. Care este lucrarea cea atît de importantă a Duhului Sfînt în Biserică? Ioan 14, 26; 15, 26; 16, 8, 13.

7. Ce lucrare revine darurilor în Biserică lui Hristos? Efes. 4, 12-14 pr. p.

8. Care exemple ne arată că Dumnezeu a folosit pe prooroci și pentru a da sfaturi și a trimite solii către anumite persoane? 2 Sam. 12, 1-7 pr. p.; Fapte 21, 10, 11.

9. La care sfat al Sfintelor Scripturi să luăm aminte? 1 Tes. 5, 19-21.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2

București - Str. Brezoianu 23-25 — c. 1278